

ABRvS van 21 april 2010, LJN: BM1769, zaaknr. 200907874/1/H3

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=BM1769>

Art.: 30, lid 1, 35, leden 1 en 2, en 45 Wbp

Trefw.: register van aangemelde gegevensverwerkingen, functionaris voor de gegevensbescherming, inzagerecht, gegevensverstrekking aan derden

Samenvatting

Zoals de rechtbank met juistheid heeft overwogen, zijn volgens het register als bedoeld in art. 30 van de Wbp niet meer gegevens aan derden verstrekt dan het college heeft meegedeeld. Dat dit register naar appellante stelt onbetrouwbaar is, omdat hierin niet alle gegevensverstrekkingen vermeld zijn, doet aan deze feitelijke vaststelling niet af. De rechtbank heeft bij haar oordeel terecht in aanmerking genomen dat gebleken is dat binnen de gemeente een onderzoek heeft plaatsgevonden teneinde te bepalen of gegevens aan anderen dan aan appellante meegedeelde ontvangers zijn verstrekt en dat hieruit naar voren is gekomen dat dit niet het geval is. Dat zoals appellante betoogt, het dossier geen verifieerbare gegevens van dit onderzoek bevat, het college dit onderzoek niet eerder dan in het kader van het tweede besluit op bezwaar heeft verricht, en in dat besluit niet nader is gemotiveerd hoe de gegevensverstrekking aan de ziektekostenverzekeraar, die niet in het register is vermeld, alsnog is vastgesteld, kan niet leiden tot een ander oordeel, reeds omdat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar gegevens aan andere ontvangers zijn verstrekt.

Noot

1. Het inzage- en correctierecht vormen het hart van de bescherming van persoonsgegevens in de Wbp. De wet gaat in belangrijke mate uit van zelfhandhaving door de mondige burger. De rechtspositie van de geregistreerde is dus mede instrumenteel aan de effectuering van dit grondrecht. In de voorliggende uitspraak gaat het in het bijzonder om het inzagerecht in relatie tot gegevensverstrekking aan derden, buiten de gemeentelijke organisatie. De bepaling waar het hier over gaat is art. 35, tweede lid, Wpb, die de mededelingsplicht van verantwoordelijke nader concretiseert. Uit de beschreven feiten blijkt dat de besluitvorming er een was met hindernissen. Het is duidelijk dat de gemeentelijke organisatie van Maastricht nog moeite heeft met dit type informatieverzoeken. Afgezien van problemen met betrekking tot de besluitvorming ging het aanvankelijk ook mis met de volledigheid van de informatieverstrekking. Dat er dan snel een conflictueuze situatie ontstaat, resulterend in een voor de bestuursrechter gebracht geschil, is een ervaringsgegeven. Wel is geprobeerd het Cbp te doen bemiddelen (art. 47 Wbp). Dat traject liep echter vast omdat het Cbp de klacht doorstuurde naar de gemeente Maastricht met het verzoek de betreffende brief in behandeling te nemen als bezwaarschrift tegen het uitblijven van een beslissing op haar verzoek.

Hoe belangrijk dit onderdeel van het inzagerecht is blijkt uit het arrest van het EU Hof van Justitie van 3 februari 2010, JB 2010/66 m.nt. dzz. (Rijkeboer). Weliswaar betrof het hier een uitspraak in een prejudiciële procedure naar aanleiding van een door de Afdeling aan het Hof gestelde rechtsvraag inzake bewaartermijnen in de GBA, dit oordeel is echter evenzo van toepassing op de Wbp, omdat deze wet evenals de Wet GBA, richtlijn 95/46/EG implementeert in het nationale recht.

2. Een enkele kanttekening bij deze uitspraak. Allereerst de betekenis van het door de functionaris voor de gegevensbescherming gehouden openbare register van bij hem aangemelde gegevensverwerkingen. Ingevolge art. 30, eerste lid, jo. art. 28, aanhef en sub a t/m e, Wbp moeten hierin de gegevens met betrekking tot de werking van het gegevensbestand worden vastgelegd, waaronder de ontvangers of categorieën van ontvangers aan wie de gegevens kunnen worden verstrekt (sub e). De functie van dit register is het bevorderen van transparantie van

gegevensverwerking. Is geen fgb benoemd (art. 62), dan dient de betreffende gegevensverwerking ingeschreven te zijn in het door het Cbp gehouden openbare register (art. 30, eerste lid). Bij het nakomen van de mededelingsplicht inzake derdenverstrekkingen in art. 30, eerste en tweede lid, kan niet worden volstaan met een verwijzing naar de informatie in dit openbare register. De Afdeling constateert dan ook dat de rechtbank bij haar oordeel terecht in aanmerking heeft genomen dat binnen de gemeente nader onderzoek heeft plaatsgevonden naar aard en omvang van de gegevensverstrekkingen. Blijkbaar nemen rechtbank en Afdeling genoegen met de mededeling van het gemeentebestuur dat een dergelijk onderzoek heeft plaatsgevonden.

3. Het cruciale punt in deze uitspraak is de overweging, dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar gegevens aan andere ontvangers zijn verstrekt.

Ook in de zaak-Rijkeboer van 25 november 2009, JB 2009/274 m.nt. dzz. is de Afdeling tot een dergelijke bewijslastverdeling gekomen, overwegende: “Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (...) is het aan degene die om informatie verzoeks om, indien daartoe aanleiding bestaat, aannemelijk te maken dat, in weerwil van een mededeling van het desbetreffende bestuursorgaan, een bepaald document onder dat bestuursorgaan berust. Rijkeboer is hierin niet geslaagd. Het betoog dat het college op grond van algemene administratieve verplichtingen daartoe bevoegd is, is daarvoor onvoldoende, wat er verder van dat betoog zij.” Af dit punt verwijst de Afdeling naar zijn uitspraak in een Wob-zaak van 26 april 2006, JB 2006/172 (Stichting Turks Centrum Oosterhout). Hieruit blijkt (opnieuw) dat de Afdeling de rechtspraak inzake bewijslastverdeling in het kader van de Wob tevens toepast op het inzagerecht in art. 35 van de Wbp en daarmee een belangrijk deel van het bewijsrisico bij de verzoeker legt. De vraag is of deze “gelijkschakeling” in de Afdelingsjurisprudentie zich verdraagt met de betekenis van het inzagerecht in richtlijn en Wbp. Mijs inziens is dat niet het geval. Van een bestuursorgaan mag op basis van een inzageverzoek tenminste een geloofwaardige mededeling van gegevensverstrekkingen verlangd worden, dat wil zeggen gebaseerd op adequaat onderzoek. Wat dat onderzoek dient in te houden hangt af van de omstandigheden van het geval. Het is de bestuursrechter die dient te toetsen of het bestuursorgaan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel in art. 3:2 Awb ter zake voldoende inspanningen heeft verricht. Om die reden dient de motivering van het besluit (art. 45) voldoende aanknopingspunten te bevatten.

G. Overkleeft-Verburg